

I HET RECEPT

Wie weet ben je hem wel eens tegengekomen, maar je liep hem voorbij omdat hij helemaal niet opvalt met zijn blonde haar en grijze ogen.

Hij lijkt zo gewoon.

En toch...

Hij heet Wouter Pannekoek en hij zit in groep zeven.

In de klas is Wouter echt niet de beste. Voeg- en bijwoorden hutselt hij door elkaar; hij raadt er een beetje naar. Ook met de d's en de t's heeft hij moeite.

De meester vindt dat hij beter moet opletten. 'Je zit weer te dromen en naar buiten te turen. Je gedachten zitten overal, behalve bij de les,' zegt hij vaak.

Na school loopt Wouter naar zijn flat en zoekt met de lift naar de tiende verdieping. Daar woont hij met zijn moeder, die in een ziekenhuis werkt. Dikwijls heeft ze nachtdienst. Dan vertrekt ze 's avonds en komt 's morgens vroeg thuis.

Ook vannacht heeft ze gewerkt. Wouter steekt de sleutel in het slot. Zijn donkergrijze deur is even donkergrijs als alle andere in het gebouw. Hij stapt de gang in, doet de deur zacht dicht om zijn moeder niet wakker te maken en loopt op zijn tenen naar zijn kamer.

Daar staat zijn bed, en tegen de wand een bureautje met

een oude computer die hij van zijn oom heeft gekregen, boeken, cd's en spelletjes. Aan de muur hangt een foto van zijn vader, die stierf toen hij vier was. Verder posters van vogels.

Wouter loopt naar het raam. De mensen beneden op straat lijken poppetjes, de auto's zijn net speelgoedauto's.

Boven hem hoort hij dribbelpasjes van het jongetje dat zoveel huilde toen hij klein was.

Wouter blijft stil naar buiten staren vanuit zijn kamer op de tiende verdieping. Er zit een duif op de rand van het balkon die nu wegvliegt en langs de bewolkte hemel zweeft. In gedachten vliegt hij mee, heel ver weg, de wereld in.

‘Woensdag heb ik een afspraak gemaakt met de dokter,’ zegt Wouters moeder.

‘Ben je dan ziek?’

‘Niet voor mij, maar voor jou.’

‘Voor mij? Ik mankeer toch niks?’

‘Dit is geen gewone dokter. Hij praat alleen met je, verder niet.’

Wouter haalt zijn schouders op.

Die woensdagnmiddag zit hij in de wachtkamer. Zijn moeder is verdwenen achter een deur waar ‘Dr. van der Nerve’ op staat. Er hangen platen aan de muur van voetballers, popsterren en dieren. Er is ook een grote afbeelding van een vliegende arend hoog in de bergen.

Als de deur eindelijk opengaat, zegt zijn moeder: ‘Wouter, de dokter wil jou nu even spreken.’

Hij staat op en slentert een grote, lichte kamer binnen, waar een man achter een bureau zit. Hij draagt een bril die halverwege op zijn neus staat.

‘Ik neem aan dat jij Wouter bent,’ zegt hij en hij wijst naar een stoel.

Wouter knikt.

‘Hoe vind je de posters in de wachtkamer?’

Wouter denkt na.

‘Die arend is heel mooi,’ zegt hij.

‘Vind je?’

‘Ja.’

‘Vertel es, heb je veel vrienden?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Wouter haalt zijn schouders op.

‘Da’s jammer voor je.’ De dokter kucht, maakt een aantekening en kijkt Wouter onderzoekend aan.

‘Wat zou je eigenlijk het liefste willen?’

Die vraag komt totaal onverwacht.

‘Wat bedoelt u?’

‘Precies wat ik vraag,’ zegt de dokter.

Wouter aarzelt.

‘Het allerliefst?’ vraagt hij langzaam.

‘Het aller-allertiefst.’

Wouter schuift heen en weer op zijn stoel. Zou hij het zeggen?

‘Vliegen. Ik zou graag vleugels willen hebben,’ gooit hij er dan uit.

De dokter kijkt niet eens verbaasd.

‘Hm, vleugels... Waarom?’

‘Om meer te beleven.’

‘Beleef je dan niet genoeg?’

‘Nee. Elke dag is hetzelfde, er gebeurt nooit wat,’ zucht Wouter. ‘Als ik vleugels had, kon ik ver weg vliegen.’

De dokter legt zijn armen op het bureau en buigt zich naar hem toe.

‘Vertel es... Waar zou je naartoe willen vliegen?’

‘O, overal naartoe,’ begint Wouter. ‘Naar de Mont Blanc bijvoorbeeld. En ik zou ook best even boven op de Eifeltoeren willen zitten of op de Dom van Utrecht, want hoogtevrees heb ik niet.’

‘Afgelien van die vleugels, heb je nog andere wensen?’

‘Nee, want met die vleugels kan ik alles doen wat ik wil.’

De dokter schuift zijn brilletje wat omhoog.

‘Ooit eraan gedacht dat je zou kunnen vallen?’

‘Nee, nooit, want het moeten natuurlijk stevige vleugels zijn.’

‘Hm,’ kucht de dokter. Hij rommelt wat in een la, haalt een blaadje papier te voorschijn en krabbelt er wat op.

‘Zo,’ zegt hij en hij overhandigt Wouter het blaadje.

‘Wat is dit?’

‘Een recept.’

‘Krijg ik pillen?’

‘Nee. Van mij hoeft je niks te slikken, alleen maar te plakken. Ik schrijfje een paar vleugels voor. Het gebruik is uitwendig. Lees zelf maar.’

Wouter kijkt naar het recept. Leest hij het goed? ‘Een paar vleugels,’ staat erop.

‘Schrijf je... schrijf je vleugels eigenlijk niet met één g?’ vraagt hij.

‘Best mogelijk,’ zegt de dokter achteloos, ‘maar een g of twee, wat maakt dat nou uit? Trouwens, met één vleugel

kun je niet vliegen, zeg nou zelf.’
Wouter lacht. Hij vouwt het recept op en steekt het in zijn zak.

‘Werkt het echt?’ vraagt hij.

‘Ja, voor zes maanden. Niet langer. Over vier weken wil ik je terugzien, want ik ben benieuwd of je dan je vleugels al wat kunt uitslaan. Goed?’

Wouter springt op van zijn stoel. ‘Dan heb ik waarschiijnlijk al een wereldreis gemaakt,’ zegt hij overmoedig. ‘Waar kan ik ze halen?’

‘Bij de apotheek. Ze moeten wel speciaal gemaakt worden, het is geen fabrieksproduct. Succes ermee, Wouter.’

Ze geven elkaar een hand en even later staat Wouter weer in de wachtkamer.

‘En? Hoe vond je die dokter?’

‘Aardig,’ zegt Wouter. ‘Over een maand moet ik weer naar hem toe, en dit moeten we bij de apotheek halen.’

Hij laat het recept zien. ‘Een paar vleugels,’ leest zijn moeder.

Er verschijnen rimpels in haar voorhoofd. ‘Is dit echt een medicijn? Daar heb ik nog nooit van gehoord, zelfs niet in het ziekenhuis.’

De apotheker wrijft over zijn kin als hij het recept onder ogen krijgt.

‘Dat heb je nu zo vaak met die artsen,’ mompelt hij.
‘Onleesbaar. Wat moet ik hier nu van maken?’

Hij zet er een bril voor op.

‘Een paar vleugels,’ zegt Wouter.

‘Vleugels, juist, ja, nu zie ik het ook. Maar dat schrijf je toch met één g? Echt iemand van deze tijd. Ze maken zelfs fouten in het eenvoudigste Latijn. Laatste schreef een dokter aqua met een k.’

‘Niet te geloven,’ zegt zijn moeder.

‘Ik zal ervoor zorgen, maar het vraagt even tijd. Het gebruik is uitwendig. ’s Avonds op de schouderbladen plakken. Het is mogelijk dat het in het begin de huid wat irriteert; in dat geval zou ik de arts raadplegen. Komt u het halen of moet ik het laten bezorgen?’

‘Ik haal het wel,’ zegt Wouter snel.

Even later staan ze weer op straat.

‘En toch vind ik het een heel raar medicijn,’ peinst zijn moeder.

2 EEN ONTMOETING

De volgende middag rent Wouter naar de apotheek. Het doosje ligt al voor hem klaar.

’s Avonds leest zijn moeder aandachtig de gebruiksaanwijzing. ‘Nou, eenvoudiger kan het niet. Gewoon op de schouderbladen plakken.’ Ze vist twee ronde grijze pleistertjes uit het doosje.

‘Wat een vreemd geneesmiddel,’ mompelt ze. ‘Ze vinden ook telkens iets nieuws uit.’ Handig (ze is tenslotte verpleegkundige) plakt ze de rondjes op zijn schouderbladen. Wouter krijgt een knuffel en duikt zijn bed in – om er even later weer uit te springen. Wat gebeurt er als de vleugels gaan groeien? Hij slaapt altijd in een T-shirt... Snel loopt hij naar de kast, pakt een schaar en knipt het T-shirt aan de achterkant doormidden. Zo, laat de vleugels nu maar komen!

Wouter gaat op zijn buik liggen en wacht. Hij verroert zich zo min mogelijk. Het wachten duurt lang. Hij hoort zijn moeder vertrekken en luistert naar de lift als ze naar beneden gaat.

Eerst begint zijn rug te kriebelen. Dan langzaam, heel langzaam, groeien de ronde pleisters uit tot prachtige grijze vleugels.